

Y Edebiyat Dergisi Z 41

ISSN: 2687-2307 Temmuz- Ağustos 2024

*Ruhum yaralandı yoruldu beden
Yurt tuttu yurtlağta önceden giden
Ey dili altında sözü bal eden
Gün gelir gölgemiz bizi geçer mi ?*

Tayyib ATMACA

Fotoğraf: Mehmet GÖREK

Yasin MORTAŞ * Yunus LAÇIN * Kazım GÖK * Mehmet OSMANOĞLU * Yasin ŞAHİN
Haşim KALENDER * Ayşe ARSLAN * Sophia Jamali SOUFİ * Adil BAŞOĞUL
Seçkin ÜRKMEZ * Yaren KAYIP * Kadir KÖSE * Bekir YILDIZ * Mevlüt YAVUZ
Mustafa İMİR * Ahmet Süreyya DURNA * Akif DUT
Gülçin Yağmur AKBULUT * Ebubekir KAYA * Ayfer YILDIZ
Sadiye Esma KARABULUT * Nurullah KILINÇ * Eylül HAZAN * İlker GÜLBAHAR

Yarpuz

Edebiyat Dergisi
ISSN: 2687-2307

Sahibi
Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni
İlker GÜLBAHAR

Editör / Tasarım
Kazım GÖK

Yayın Kurulu
İlker GÜLBAHAR
Mehmet OSMANOĞLU
Akif DUT
Haşım KALENDER
Kazım GÖK
Mehmet GÖREN

Son Okuma
Akif Dut

Fotoğraflar
Ön Kapak: Mehmet GÖREN
Arka kapak: Kazım GÖK

Yazışma ve Gönderi Adresi
Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
A101Market Yanı Kat:1 No: 18/B
Afşin/Kahramanmaraş

www.yarpuzedebyatdergisi.com
Mail:yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi
Instagram: yarpuzedebyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 5 Sayı: 41 (Temmuz -Ağustos 2024)
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir. Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi
Afşin Merkez Yayın Grubu
tarafından çıkarılmaktadır.

Kırk Birinci Yarpuz İçindekiler

- Doğru Yas / Yasin MORTAŞ / 3
Üç Dem Kudüs / Yunus LAÇİN / 4-5
Yüz Görümlüğü / Kazım GÖK / 6
Çağ Sızısı / Mehmet OSMANOĞLU / 7
Müslümanlık Hırkasıyla Üşüyorum / Yasin ŞAHİN / 8
Neler Olur / Haşım KALENDER / 9
Kardeşim / Ayşe ARSLAN / 10
Umut -Yalnızlık /Hayatta Kalan / Sophia Jamali SOUFİ / 11
Ateşin Sırrı / Adil BAŞOĞUL / 12
Zümrüt Kafes/ Aldanış / Seçkin ÜRKMEZ/ 13
Yara İzi / Yaren KAYIP / 14
Doğumdan Ölümüne / Kadir KÖSE / 15
Dijital Yalnızlık / Bekir YILDIZ / 16
Gözlerin ki / Mevlüt YAVUZ / 17
Sırdaş Dağlar / Mustafa İMİR / 18
Kars Aşıklar Bayramı / Ahmet Süreyya DURNA / 19
Bir Ömür Bir Gün / Akif DUT / 20
Kış Ayazı / Gülçin Yağmur AKBULUT / 21
Hayatın İçinden Kısa Kısa / Ebubekir KAYA / 22
Yüksek Duyarlılık Üzerine / Ayfer YILDIZ / 23
Kırmızı Elbiseli Kadın / Sadiye Esmâ KARABULUT / 24
Kendimi Bulduğum Bir Yaz Tatili / Nurullah KILINÇ / 25
Yirmi Yıl Sonraki Kendime / Eylül HAZAN / 26
Sığınmacı Arzuhal / İlker GÜLBAHAR / 27

Doğru Yas

Yasin MORTAŞ

1.

vakit tevekküllüdür

şuurla
yı-kanmış yüreğe
akşam düşerse

ve yak tahtını: tut iç makamını
ve vakte ayarla aşkı: uzasın gün
ve tut sabahı: akşama aksın
ve tart seni: ağrın ağırlaşsın
ve yak tenini: ruhun ins kalsın

ve sonra doğrul: kemiğine kadar

2.

gün tevekküllüdür
sükut eden bir ırmak ısmarladım sana

ve kum : çölün sırdaşı değil mi
ve söz : dilin kumaşı değil mi
ve yol : yolcunun mahşeri değil mi
ve vakit : hayat yankısı değil mi
ve ey ins: aç buruşturulmuş günlerini

zaman tevekküllüdür

Üç Dem Kudüs

Yunus LAÇIN

I-/
Miraç ile âlemim, /kentlerin ön sözüyüm,
Çizmiş âli kalemim, /ben Yusuf'un yüzüyüm.
Güzellik benim kasrım, /Kubbet'üs Sahra tacım,
Layemud benim asrım, /Kudüs Kalesi burcum.
Kadim bir silüetim, /arkaik mekân benim,
Beytül maktis suretim, /bir mistik zaman benim.

Kudüs, kandilin suskun, /sen rahlemde Leyla'msın.
Gönlüm sana bir meftun, /Mecnun'ca vaveylamsın.

II-/
Kabuk bağlamaz yara, /yıllar yılı koynumda,
Ruhum çekilmiş dara, /idam ipi boynumda.
'Utaç Duvarı' sarmış, /namahrem gözler beni,
Yakıp kavuran harmış, /dağlayıp közler beni.
Boğazım düğüm düğüm, /zehirle pişmiş aşım,
İşgalim hergün ölüm, /didemde dinmez yaşım.

Kudüs ruhumda sızım, /mütemadi depreşir.
Yiyip bitiren kaygım, /dinmez öyle bekleşir.

III-/
Ayrık otlar türemiş, /kutsal toprak yaralı,
Küffâr soyu türemiş, /işgal ardı sıralı.
Göz açtırmaz bir zalim, /kurşun dökmüş bağıma,
Boynu bükük yetimim, /melal çökmüş göğüme.
Yalnız kaldım arafta, /düştüm onulmaz derde,
Siyonist her tarafta, /her dem zorbela serde

Kudüs canımdan bir can, /inciniyor sol yanımda.
Kubbet-üs Sahra canan, /nasıl susar ezanımda.

IV-/
Mescid-i Aksa darda, /baskında kirli postal,
Filistin ah-u zarda, /zapturaptı illegal.
Parsel parsel her yanımda, /sökülüyor kutsalım,
Pare pare her anımda, /yakılıyor mahalim.
Yusuf gibi kuyuda, /kervanımı beklerim,
Yakup oldum suskuda, /derdime dert eklerim.

Kudüs arzın duvağı, /semavi din dokulum.
Yerin mümbit toprağı, /gül Muhammed kokulum.

V-/

Peygamberler mirasım, /yöneldiğim ilk kıblem,
Nekbe'den beri yasım, /özlediğim aşk rahlem.
Gözümün kan çanağı,/mahyan mahzun bakıyor,
Gönlümün can damarı,/kanın dinmez, akıyor.
Zeytin Dağı'n dumanlı,/son fatihi gözlüyor,
Burak Duvarı'n gamlı,/hep fethini özlüyor.

Kudüs, aşkın kapısı,/Miraç'la gelen gizim.
Mücella taş yapısı, /Süleyman mührü izim.

VI-/

Uyan bu kara düşten,/elbet gider hayalet,
Fethin başlar bir aşktan, /umut besle, hayal et.
Sırtı dönük Hanzala, /kolunda bir kelepçe,
Sapanı tek, tabanca, /dik duruyor yiğitçe,
Et tırnakla direnir,/melekler şahitleri,
Küllerinden dirilir,/Aksa'nın şehitleri,

Kudüs, mukaddes durak, /dinsin artık gözyaşın.
Bir gün gelecek Burak, /göğe yükselsin başın.

VII-/

Yoksul ve yoksun düştüm, /esaretlik zor bana,
Yetim gözünden taşıdım, /haç ve şamdan kor bana,
Beytülmaktis basılır, /nerede hamilerim,
El bayrağı asılır, /kan ağlar camilerim.
Nebilerin muhiti, /Yahudi gözleminde
Mülk-i İslam kilidi, /özgür yurt özleminde.

Kudüs Miraç durağım, /bitsin artık kıyamet.
Şahlan İsrâ Burak'ım, /külü gül et, kıyam et.

Ümraniye Belediyesi 19. Şiir Yarışması
Mansiyon Ödülü/2023

Yüz Görümlüğü

Kazım GÖK

kırmızı kırmızı sevinen güller var

ne kuş sesi kaldı
ne uzun hava
en çok da
duymadığım ezana üzülyorum

kafesini içten kilitleyen kasabadayız
yalanım varsa kör olayım
sis inmiş yedi sülalesiyle

çalışkan bir suluboya fırçası
pas rengi anahtarlar yapıyor sürekli

kan akıttığını ispatlayan
dikenlere aşınayız yalnızlığımızla ikimiz
bir de içimizde kötürüm aristolar

ne tren kaldı
ne vapur
en çok da el kaldırdığımız halde
bizi almayan tabutlara üzülyorum

hayır hayır gözümde değil
kokusuz kalan güllerde unutmuşsun gamzeni

gittiğin şehrin
caddeleri sokakları mis gibidir şimdi
boynunda hâlâ takılıdır
beşi bir yerde yüz görümlüğü

Çağ Sızısı

Mehmet OSMANOĞLU

nedir bu sözlerimde kanayan ızdırıp
harflerin suretine bürünmüş ince sızı
çıkmalıyım gün doğmadan bu puslu şehirden
çağ yangını yürek evimi sarmadan
şimşek hızıyla birden üstüme ağan
nedir bu sözlerimde kanayan ızdırıp

yıllanmış yaralar kalbimin atlasında
doğudan ve batıdan yüklendiğim
şu damlayan inciler yetimlerin gözünden
arşa yükselir kalbimin ortasından
hüzün tohumları çatlar göğsümde
yıllanmış yaralar kalbimin atlasında

sırtımda yüklenilmiş ne varsa vebalden yana
yetimin, mazlumun, yoksulun âhından mülhem
tıka basa öğünler, tartılmamış kelimeler
bozulmuş tövbeler sadrımın ne ağır yük
kapıdan kovsam döner bacadan girer
sırtımda yüklenilmiş ne varsa vebalden yana

ben bu rahatlığı hak edecek ne yaptım
kana bulanırken Arakan
Urumçi'den yükselirken feryatlar
Kudüs boynunu bükerken nicedir
kıyıya vururken mülteci çocukların bedeninde vicdanlar
gülmeyi unutmışken masum ve mazlum dudaklar
al şuursuz kahkahalarımı Rabb'im sesimden
umarsızlığı kalbimden
yüzüme diğerkâmlığın gölgesini düşür
kalbime titreme
elime İbrahim cesareti ver

bunca dalmışken dünya kentine
sırtım nasırlaştırmışken bu vebal yükünden
ben bu rahatlığı hak edecek ne yaptım
affet Allah'im!

Müslümanlık Hırkasıyla
Üşüyorum

Yasin ŞAHİN

Önce tövbe etmeli bütün heves ve isteklerimize,
Sonra hamda varmalı dilimiz,
Sözü silah, şiiri helal kılan Rabb'imize
Sıyrılmalı manasız davalardan,
Kudüs demeli...
Davanın hakikati, mananın üsâresi
Çilenin, esaretin, haksızlığın emaresi
Kıblegâhı kılınan İslâm'ın mahzun minaresi
La yüs'el Müslümanlığımız tutulmalı
En kesif merceğin
Şaşmaz terazinin mizanına
Ağır basan bir dava bulmalı İslâm'ın mihverinde
Münadisi olmakla övündüğümüz
Yüksek satırlar, burnu arşa degen sözler
İfa edilmemiş vazifenin şirkine düşürdü bizi!
Nerede çile bezirgânı, nerede hakikat eri?
Kudüs demeli...
Çevresi mübarek kılınan Kudüs,
Sayısız ve soysuz silahların düşmanı bellenen,
Elinde sabrına sarılı taşlar bulunduran çocukların şehri...
Öyle bir şehir ki:
Adı anıldığında muaf haritadan, çizgiden, hattan
Müslümanım diyeni çağırır kendine
Bir ülkü düşün ki Ömer Bin Hattab'tan
Çağlar aşan, çağlar aşacak
İşte mücahit adam! Dava derdin ya?
Dava buldum kuşanacak
Kudüs demeliyiz!
Kudüs denmeli artık
Mazlumun zalimden sığındığı gün muntakim olana
Biraz saygımız varsa
Yarını bekleyenlerin cehd-i imanına
Ya da Mescid-i Aksa için şehit olan
Kanını şahit yazdıran Kanuni yadigârı Kudüs surlarına
Kudüs demeliyiz!
Kudüs denmeli artık,
İsyan etmeli bu uyuşuk kan!
Müslümanlık hırkasıyla üşüyen nakıs imanımıza...

Neler Olur

Haşim KALENDER

Aç kardeşin bir ah çekse ırakta
Sofranda bal olsa zehir oluyor.
Fani el sallarken bu son durakta
Nefsime sorunca tehir oluyor.

Hiç hasta olmasan zaman eliyor,
Gözlerim akarken yüzüm gülüyor,
Alnına yazılan başa geliyor;
Bozulmaz gerçektir ahir oluyor.

Kurtlar sarlanırken kuzu postuna
Suçlu suçu yamar almaz üstüne.
Doğruyu deyince dostlar dostuna
Teşekkürün yeri kahır oluyor.

Sen özünden ağla, el güler sansın.
Ayık kendine gel düşün insansın.
İster inanmasın ister inansın,
Gediğin arkası çukur oluyor.

Ömrümü geçirdim gün saya saya,
Çiftler evlenirken bakmıyor soya,
Her tarafı yapma her yanı boya;
Ela gözler şimdi çakır oluyor.

Başladı sandığım bitişmiş meğer
Sonsuzu karartır maddeye değer,
Eşeğin ardına düştünse eğer
Varacağın mekân ahır oluyor.

Tapusunu alsa dünyayı sarsa
On metre bez malın üç metre arsa,
Suçlu aklanıyor serveti varsa
Pisliğe batanlar tâhir oluyor.

Küçüğünü sevmez, büyüğü saymaz.
Allah var, edenin yanına koymaz.
Oruçta hastadır, ezanı duymaz;
Fetva keser iken mahir oluyor.

Gönül bağım susuz çöle dönüşür,
Kalender gül seven güle dönüşür,
Damlasın sabreyle göle dönüşür;
Dereler birleşip nehir oluyor.

Kardeşim

Ayşe ARSLAN

kalbim yandı
tuzla oruç tuttum
mihrabında okurken müezzin
selanı
ben akıtamadım gözümün yaşını
sarıncı yıldızları bulutlar
salkım saçak yağmura döndüm
ama yağmur olup akamadım
sensizliği tecrübe ettikçe
büyüdüm
ah neresi ateş
neresi köz
artık neresi sönmek üzere
ölüm mü söndürür
ölümün düşürdüğü ateşi
ağladıkça tükenen gözyaşı mı
bir sen kaldın dudağımda
alnında duran iki damla soğuk yaşla
kırlangıçlar gibiyim
düşünmeden sadece gitmek isteyen
gidilecek yerin akıbetinden habersiz
dikmeliyim son sökükleri
senden gelen anıları
kanata kanata
gülün rengine boyana boyana
unuttum sesini
kokunu
seni
ama acın hatıramdan da öte
anımsadıklarımın da
güneş sanki kör her yanı
yaklaştıkça haziran
titrer kemiğim
batar içime
çok aradım kendimi
senin olduğun rüyalarda
herkes ölür
her şey ölür
haktır ölüm de
her ölen bir midir
her ölenin arkasında kalan bir midir
ben gül solsa
günlerce ağlamadan ağlarım
taşa takılınca ayağım
sensizliğe ağlarım
kardeşim her delikanlı çağına gelmiş gençte
seni ararım

Umut / Yalnızlık / Hayatta Kalan

Sophia Jamali SOUFI

Umut

geceleri oturuyorum
rüzgarlar ve sessizlik arasında
ağaçlar ve çığlıklar
gölgeler ve yağmurlar
ben uçuşla dolu bir kelebeğim
uçuş
buruşuk kanatlarıyla
ıslak ve boş anılarla
ama biliyorum
derinlerde, karanlıkta ve fırtınalarda bile
umutlu kalmalıyım
umutlu...

Yalnızlık

yüzümde gülümseme yok
gözlerime ışık gelmiyor
gecenin bir köşesinde hüznü
sessizliğimi tek başıma söylüyorum
ah lanetli sonbahar
kimse beni hatırlamıyor...

Hayatta Kalan

güller soldu
çatılar çöktü
sokaklar çıkmaza girdi
kelebekler battı ölümün kozasına
artık cennet yok
güneş yok
gülümseme yok
bir mum getir
gözlerini kapat
benimle mezarlığa gel
ben hayatta kalan son kişiyim...

Ateşin Sırrı

Adil BAŞOĞUL

biz dağlarda ateşi yaktık,
uzun uzun gökyüzüne
ve denizin ufkuna baktık.

Mesafeler, yükler, zaman bitti,
gelenler gitti, gidenler gelmedi.

o gemiler ki getirdi ateşi
biz ateşi sevdik, sevdik direnişi.

sakın sırrını insanlara anlatma
anlat ateşe
denize, göklere
ve yeryüzüne.

biz ateşi harladık,
halka halka genişledik,
günün getirdikleri çok ağır şeylerdi.

görmedik aydınlığı bin yıllarca,
ağır mı ağırdı, kaldık karanlıkta.

sonra yavaş yavaş bulduk kendimizi,
bilgimizi işledik ustaca,
usulca çıktık aydınlığa.

uzun ve dar sokağa baktım.
ateş, deniz, sokak ve siz nasılsınız diye.

ateş gözyaşı ve acılar içinde,
deniz yorgun ve dalgasız,
sokak kimsesiz ve kararsız,
sizler perişan bir ahvalde.

eriyen güneş parçaları düşer tepelere,
deniz tuz basar yaralara,
sokak korur kimsesizleri.

göz açıp kapayıncaya ateş olur gün.
ah ateş olur nereye baksam,
kimi sevsem ateşten ölgün!

ateş yansır aynalardan,
garlardan, vapurlardan
bavullardan çocuklardan.

erzurum'dan, trakya'dan
sinop'tan, antalya'dan
hep ateş yansır.

ve istanbul kıyıları ateşten bir gündür,
ta erzurum'dan görülür.

çantası çalınan bir kadın kadar çaresizdir,
rimelleri akmış bir istanbul kadar da güzeldir.

rujunu bir martı sürmüştür,
kırmızı gagasıyla gülmüştür.

kayseri erciyes'te bir kartal,
kırklareli'de bir üzüm tanesi
iskarpınler, tülbentler ateşti.

mataradaki son damla,
yolcunun son defa baktığı memleket,
memleket ki aynaya düşen ateş.

ah ince bir filiz gibi kırılır memleket!
ve trenlerin yolcu yürekleri ateş.

ateşten bir gün, aynanın içindeyim.
alnım ve saçlarım
saat, akrep ve yelkovan ateş.

kendimi egeleyip bileyip sivriltiltim.
kararlı ve mağrur,
kadirşinas ve asildim.

ben ki ateşle tarttım kendimi iyi bilirim.
ben ki bir erik çekirdeğinde
bir baş dönmesi esrikliğinde ateşi içebilirim.

bilmek için ateşimi gökyüzünü deldim.
bir an gördüm ateşi,
şimdi ateşin yaktığı benim!

bir sofrayı kurmak kadar
bir gülü sevmek kadar
bir ateşe yanmak kadar
güzel olan ne var?

görekemli bir istanbul akşamında,
ateşler içinde bir tren haydarpaşa'da;
deniz, yer, gök insanlar ateş altında.

ateşler içinde geçerek tren
akik bir yüzük kızılığında
ağrısı doğum sancısında.

ateş yanar dağlarda,
ateş yanar, ben yanarım;
ateş yansır aynalarda.

ah zaman yok kalmaya
ateşin sırrını bulmaya...

Zümrüt Kafes

Seçkin ÜRKMEZ

O aşk dedikleri bu olsa gerek
Durmadañ yanıyor hep yanıyorum.
Ömür geçer gider derdim severek
Anladım ki güzel aldanıyorum.

Derdim karşılıksız aşk yeter bana,
Ne ahbap isterim ne baba ana,
Gözlerin bir zümrüt kafesmiş ama
Ben onları hâlâ gül sanıyorum.

Ben mutlu sanırdım her aşka düşen,
Gel de gör ne dünüm ne bugünüm şen,
Bak yine tarumar bu dil-i gülşen;
Neden bu yalana hep kanıyorum.

Gündüzüm bin günah, kabirdir gecem.
Kadehi bıraktı, aşka düştü Cem.
Islak dudağımda son iki hecem,
İsmiñi anıyor hep anıyorum.

Yara İzi

Yaren KAYIP

büyüdükçe öğrendim
çocukken değil insan
düştüğçe büyüyor
geçen yara, geçmeyen iz

ölüyor birkaç defa
gülmekten uğunan çocukluk
sonrası bir avuç dünya
dünya dolusu yokluk

küçülüyor yara izi
sevdikçe yeniden
ağladıkça güldükçe
geçiyor ağrısı öptükçe

alışıyor insan güzele
öldükçe soğukta sızlayan iz
yaraya nazır hayatlar sürdük
hayat görmeyen biz...

Doğumdan Ölüme

Kadir KÖSE

Hâk yazmışsa doğacaktır,
Bebek, günü dolduğunda.
Kaderini görecektir,
Kaza an'ı geldiğinde.

Çekecektir gene soya,
Tarlaya tohuma suya,
Erer fitrattaki huya,
Ergenliğe girdiğinde.

Kâh yanlışa girecektir
Kâh doğruya dönecektir.
Bir karara varacaktır,
Mayasını bulduğunda.

Belki seçecek yanlışı,
Ağrıyacak her gün başı,
Zehre gark olacak aşı,
O alanda durduğunda.

Şayet doğru ise yolu
Güçlenecek daim eli.
Yaşayacak huzur dolu,
Hakk'ı hâkim kıldığında.

Yol ikidir, başka yoktur.
Biri batıl bir haktır.
Kula hâk olan gerektir,
Ömrü sınav gördüğünde.

Sayılı gün bitecektir,
Günü gelen gidecektir,
Ektiğini biçecektir,
Herkes bir gün öldüğünde.

Dijital Yalnızlık

Bekir YILDIZ

Yüreklerin yekvücut olduğu kadim zamanlarda,
Samimiyetle örülü dostluklar mühürlendi hatıralara,
Tecrit edilmiş gölgelerin düştüğü modern çağda,
Gönüller yorgun düştü şahsına münhasır yalnızlıklara.

Bir mesaj kadar yakın, bir dokunuş kadar uzak,
Ekranların ardında solgun, titrek sevgiler saklı,
Gerçekten uzak, sanal bir sıcaklık yayılır yollara,
Karışır izlerimiz, namütenahi boşluklara.

İçtenliğin yerini aldı, sanal dünyanın sahte yüzü,
Gönülden gelen bir selam, artık bir emoji süsü.
Gülüşler bayağı, duygular zevahir, anılar canhıraş,
Siber devrin derinliklerinde artık değerlerimiz.

Gözlerin ki

Mevlüt YAVUZ

Kapak yapar gözlerime perdeni,
Kuşlarla bakışır ay ışığında,
Kuşbakışı gözlerim pencereni.

Gözlerin ki buğulu bir gökyüzü,
Gözlerim ki gözlerinin öksüzü.

Olur olmaz gülüşmektir, ıslanmak.
Yanağına sicim sicim inerken
Çömelerek bir ağaca yaslanmak.

Yağmurlar ki bulutların sesidir,
Göğün yere dökülen bestesidir.

Dere boylarında, suyun sesinde,
İnce işçilikle işlenir hüznüm;
Söz dokurum hayal atölyesinde.

Kör bir bıçak dolanır tiklerimde,
Sancılar yunak yur kirpiklerimde.

İçimden ıslak bir güvercin kalkar,
Taştan taşa yüreğimi hoplatır,
Gezinirsin etrafımda aşikâr.

Yönelişin yüreğe su serpmektir,
Gülümsemen gözlerimden öpmektir.

Sırdaş Dağlar

Mustafa İMİR

Sevdiğine kavuşmazsan
Sevda yakar sıra dağlar!
Arada bir buluşmazsan
Soğur gider ara dağlar!

Dağlar sizi sırdaş bildim,
İçimi dökmeye geldim,
Yükün altında ezildim,
Dil düştü fukara dağlar!

Ürkütse de celaliniz
Okunuyor melaliniz,
Bana benziyor haliniz,
Bahtlarımız kara dağlar!

Sığamıyorum engine,
Çıkamıyorum dengine,
Sığınmışken ahengine,
Olmayın müdara dağlar!

Bilsen bende neler saklı;
Dikenli, dallı, budaklı
Kendime bile yasaklı
Ören yeri şura dağlar!

Ne ki cezbeden esrarı?
Zihne mihlanmış didarı.
Kısa ömrün son baharı,
Dönmesin bozkıra dağlar!

Silinip gitmez izleri,
Hayalde kalır gözleri,
Hatırdan çıkmaz sözleri,
Dil sürçer kazara dağlar!

Salınıp geçer görmece,
Derin bakışı bilmece.
Hayalimde gündüz gece
Ortak ol efkâra dağlar!

Zorlayıp durma nafile,
Adını getirmem dile.
Söyleyemem sana bile,
Sonra düşer dara dağlar!

Kemale ermişken yaşım
Teselli vermez yoldaşım.
Madem olmuşsun sırdaşım,
Yaz bunu kenara dağlar!

Sevda ıstırap tatmakmış,
Esen yelde savrulmakmış,
Can evinden vurulmakmış,
İçim yanar çıra dağlar!

Kısa sürer güzel şeyler,
Hatırası devam eyler,
Bu gönül sevdasız neyler;
Yanıyorum nara dağlar!

Değişeni biliyorum,
Kokusunu alıyorum,
Belli sona geliyorum;
Dayanmalı zora dağlar!

Dağa değil serzenişim,
Sevgiliye seslenişim,
Olacağı görmemişim;
Dar geliyor bura dağlar!

İMİR sevda sana haram!
Andıkça açılır yaram,
Düş değil ki hayra yoram,
Elveda bahara dağlar!

Kars Aşıklar Bayramı

Ahmet Süreyya DURNA

Şehit kanlarıyla sulanmış olan serhat şehri Kars'taydık iki gündür. 15 Temmuz anısına yapılan Âşıklar Bayramı'na davetliydik haliyle...

14 Temmuz günü başlayan etkinlik çerçevesinde, Kerbela şehitlerini yâd etme programı da vardı elbette. Yorucu bir yolculuğun akabinde, geceyi Sarıkamış Ordu Evinde geçirmekteyken Kars Şairler ve Ozanlar Dernek Başkanı'muz Suzan Aydemir Hanım aradı; "Üstat beklenen misafirlerimiz tekml gelidiler, neredesiniz sizi bekliyoruz?" diye.

Attıkları konum üzerine davetli şair ve ozanlara tahsis edilen otele vardığımızda, herkes hazır vaziyette Şehitler Anıtı'na gitmeyi bekliyordu. Topluca Kars'ın tarihi misyonunu taşıyan cadde ve sokaklarından yürüyerek şehitliğe uzandığımızda içimizi manevî bir burukluk kaplamıştı.

Biz, aziz şehitlerimizin ervahına bir Yasin-i Şerif tilavet etmeyi düşünürken sağ olsunlar bizlerden çok daha ehil ve İzmir'den gelen şair ve de Hafız Mehmet Ali Karagöz Hoca, bu görevi kıraatle ifada bulundular.

Oradan hareketle Kars Kafkas Cephesi Harp Tarihi Müzesini gezdik. "Gezdik." diyorsam, sözün gelişi tabii. Hepimiz duygu kesafeti yaşadık doğrusu.

Kafkas Cephesinde, o kanlı savaşlarda şehitlerimizin sergilenen yırtık çarıklarına ve ölümcül derecedeki yaralıların tevekkülle şahadeti bekleyişlerine ve Sarıkamış'ta donmalarını resmeden dramatik tasvirlerine baktıkça, çoğu şair ve ozanlarımız gözyaşlarını tutamadılar.

Bir ara gerek cephelerden sılaya gerekse sıladan cepheye gönderilen mektuplara takıldı gözlerimiz. Şöyle yazıyordu bazılarında ve satır aralarında:

"Nasıl, oğlum nasıl? Anam hâlâ çok ağlıyor mu? Kâfir güçlü çıktı babam! Hem yeniyor hem yeniliyoruz. Aş ekmek yemeden günler geçiriyoruz."

"Nasıl da bakakalmıştı anamız arkamızdan. Neredesin kardeşim, şimdi neredesin? Fetih Suresi'ni okuyoruz cenk meydanlarında. Ben şimdi başka bir cepheye gidiyorum, babamı öldüren Rusların eline... Bundan dolayı biz cesur olmalıyız kardeşim. Kılıcımızı buza saplamalı, Kızılma'yı almamız Çar'ın elinden."

"Köye bir kâtip geldi mektupları yazmaya. Ben yazmayı bilmem, bilirsin. Hani sen yanıma gelmiştin ben tarlaya giderken... Güneşin altında yorulmuşum da, elimdeki kırbadan su içerken utançlımdan al basmıştı yanaklarımı..."

"Babasının oğlu bu oğlan dedim hep. O günler, ben de az savaşmadım Ruslarla... Onlar kâfirdir oğlum, kafaları hep bedmesttir. Az çektirmediler Osmanoğullarına..."

Böyle uzayıp gidiyor, yıllarca süren savaş mektupları velhasıl. Ecdadımızın acı hatıratlarıyla dolu böylesi buruk bir müze ziyaretinin ardından, fevkalâde ihtişamlı Kars kalesine çıktık, yine topluca. Tarihin seyri içerisinde olup bitenleri tasavvur ettiğimizi zannediyorum birlikte. Ne badirelerden geçmiş ve ne medeniyetlere tanık olmuş Kars Kalesi'nden hanları, hamamları ve bilumum camileri temaşaya koyulduk.

Sonra, adeta Kars'ın cetvelle çizilmiş cadde ve sokaklarını arşınladık. Ermenilerin burayı beyin kıvrımlarında tahayyül etmeleri boşuna değilmiş demek ki.

Akşam saatlerinde, İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü konferans salonunda 15 Temmuz ruhuna uygun yazılan şiirlerin ve atışmaların icra faslına geçildi.

Kars Şairler ve Ozanlar Derneği başkanı Suzan Aydemir, söz konusu temanın dışına çıkılmaması hususunda bir hayli kararlıydı ve aynı zaman da, muharrem ayı (Kerbela)'nın yâdına da önem veriyordu.

Öyle de neticelendi nitekim. Her iki günün anısına mebnî eserler seslendirildi.

Ertesi gün, Ani Harabeleri'ne gidildi iştiaqla. Yol boyu Kars hinterlandının tabiat dokusundaki canlılığı ve bahar yeşilliği dikkatlerden kaçmıyordu. Doğunun iklimi ve mevsimsel farkı buydu anlaşılan.

Hemen üç adım ötede Ermenistan sınıрыyla çevrili bulunan ve oldukça geniş bir alana sahip Ani Harabeleri'ni gezmek, bir hayli zaman aldı.

Akşam yine İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü'nün konferans salonunda katılımcı şair ve ozanlara plaket takdimi yapıldı.

Haricen, 15 Temmuz konulu şiir yarışmasında dereceye girenlere de ödülleri verildi. Hülasa, önemli ve anlamlı bir etkinlik böylece sona ermiş bulunuyordu.

Şahsen kutluyorum dernek başkanını ve tüm emeği geçenleri. Elveda, serhat şehri Kars...

Bir Ömür Bir Gün

Akif DUT

Sabah mahmurluğu dağılıyor içimi ürperten sessizliğin kollarından. Küçük derenin billur sesiyle çınarı selamlamasını dinliyorum. Dut ağaçlarından yayılan bahar kokusu esir almış telaşlı adımlardan ürken çardağı. Yıldız yağmurundan kalan bir dağınıklık var saçlarımda. Baharın ayak izleri duyuluyor. Toprak ve su uyanınca yeşilin saltanatı başlıyor ve ben yüzümü hangi yana dönsem sana ulaşıyorum.

Çardakta sıra sıra dizilmiş satırlar dolmayı bekliyor sabırla. Duvardaki kireç kokusu huzura çağırıyor yorgun gözlerimi. Bir avuç toprak savuruyor titreyen ellerin. Bir tutam naylon örtünün altında uyanmayı bekleyen tohuma sürüyorsun bakışlarını. Sabah mahmurluğuyla dokunuyor örtüye çiğ. Zaman geçiyor. Sonra uyanıyor insan. Kendini hatırlatan bir sesle sarsılıyor. Toprağın kalbine dokunup dost oluyor. Cömertliğini gösterince insan toprak da çiçek olup açılıyor yaralarından. Gülümsüyor.

İkinci serinliğine denk düşüyor yolun türküsü. Güneş eğilmiş ve yamaçlarda garbi yeli toplanmış. Kesmeler kendini vedaların hüznüne hazırlıyor. Cin kayasında koyu bir sessizlik yükselirken incir ağaçları suskun... Derenin sesi duyuluyor yanı başımda. Yolu yoldaş bilip yürüyorum. Her adımda alnıma vurunca serinlik es diyorum, es yiğidin bağına. Bağır... Bağır ki yankılansın sesin kayalıklarda. Tepeye doğru iki yamacın arasına incecik bir çizgi gibi kondurulan yola vuruyorum kendimi. Dilimden türküler dökülüyor. Küçük bir pınarın billur sesiyle serinleyip devam ediyorum. Toprak yoldan kalkan bir toz bulutu rüzgârla kanatlanıp gözlerime hücum ediyor. Karşıya bakmadan yürümeye çalışıyorum. Aşağıda köyün mezarlığı Söğütüdü uzanıyor dere boyunca. Sıra sıra mezarları karşıma alıp dua taşına yaklaşıyorum. Babaanne-min öğrettiği gibi çömelip susuyorum. Derinden. Ellerimden kanatlanıyor sözlerim. Ey ehli kubur! Selam size. Son bir gayretle doğrulup yola koyuluyorum. Birazdan son tepeyi de aşacağım.

Garbi yeli daha bir sert esecek. Elektrik tellerinde bir telaş... Kesmeler boynunu bükmüş kaderine razı bir duruşla eğiliyor. Dut ağaçları, incirler ve koca çınar salınıyor nazlı bir gelin gibi.

Birden aydınlanıyor yüzüm. İki yamacın arasına iliştirilen bir küçücük yeşil dünya karşılıyor beni. Yan yana sıralanmış beyaz badanalı toprak damlı evler gülümsüyor. Derenin kenarında avuç içi kadar bahçeler ve iki küçük dükkân görülüyor. Tarihe tanıklık ediyor ahşap cami. Avlusunda müdavimlerine serinlik sunuyor çeşmeler. Vakte kendini ayarlayan ihtiyarlar cep saatlerinden dökülen zamanı kollayarak sohbet ediyor.

Güneş çekildikten sonra yavaşlıyor hayatın hızı. Akşam birden geliyor. Çay kaynıyor ocaklıkta. Muhabbet koyulaşiyor titreyen gölgeler altında. Dem dem dolup boşalıyor bardaklar ve yürekler. Yüğü de şeker olsun diyor biri. Gülümsüyor herkes.

Yer yatakları hazırlanıyor aheste aheste. Susuyor yapay olan her şey. Siyah ve gecenin saltanatı başlıyor. Dut ağaçlarından yayılan serinlik gelip yüzümüze dokunuyor. Küçük damlara hazırlanan yataklara uzanıyoruz. Üstümüzde uçsuz bucaksız bir yıldız denizi... Dilek tutuyoruz. Bir yıldız kayıyor, gözlerin gibi. Yüreğimiz genişliyor. Ellerimizi uzatsak dokunacağız sanki yıldızlara. Uyku göz kapaklarımıza dokunuyor usulca. Susuyor her şey.

Son / ra... Soğuk bir el dokunuyor yüzüme ansızın. İrkilerek uyanıyorum. Yalnızlığın kuşattığı bir dünyaya açıyorum gözlerimi. Ne kadar çok uyusam da dinlenmemiş olarak kalkıyorum. Uyandığımda sabahlar artık o eski uykuların tadını vermiyor. Her zaman bir şeylere ve bir yerlere yetişme telaşıyla savrulup duruyorum. Kimi zaman bir rüya alıp beni çocukluğuma götürüyor. Buruk bir tebessüm bırakıyor eskiyen yüzümden. Aynaya bakıp: Ne olur bir sabah da eski günlerdeki gibi uyansam diyorum. Susuyor ayna. Susuyorum.

Kış Ayazı

Gülçin Yağmur AKBULUT

Üşümüş yanlarını saracak bir ablası olmalı her insanın. Sen soldun ya ablam, ben kış ayazındayım şimdi!

Elim ayağım tüm bendenim buz gibi bu aralar. Gömülen, bir diğer kopyası sanki bedenimin. Gitmek bir muammaysa kalmak gurbettir bana alenen. Kırılmış dallar, sönmüş ışıklar gibiyim, ürpertili, kederli, solgun. Acınının tartısı olmaz demişti bir gün babaannem. Elemin ölçütü kalbimin ölçeğinde gömülü ak saçlı ninem.

Sıkışınca ferahlığım, daralınca dermanım. Karanlıkta gözümün feriydin, poyrazda, karayelde barınağım. Yamaçlarda derbent, uçurumlarda halat... Gece vakti şimaldin, seher vakti güneş. Her siyahta beyazdın, her gride turkuaz.

Ömrüm, lacivert bir bulut... Başımdan aşağı ağlayıp duruyor. Kalemim esmer yazıyor artık, sözlerim şikeste. Ölümle dirim arası bir yerdeyim. Tarifsiz bir uçurumun en dibinde... Halsiz bir orki-de sesiyim. Avazım göğüs kafesimin derinlerinde. Gayrı uzaklardan gülümsüyorsun bana. İki yan-ğında iki gül bahçesi gamze...

Hangi albümde saklamalı gözlerindeki dolunay? Kanatlarımı sökmek istiyor yalnızlığın köşe kuyuları. İçimi parçalıyor içimde göveren kaktüs dikenleri. Düz bir çizgi üzerindeyim. Ne ileri gidebiliyorum ne de geri. Sen hayattayken elmas gibi bilirdim kendimi. Sen gidince asfalt üzerine dökülen kırma çakıl taşlarına döndüm.

Uzun kuyruklu bir gelinliğin olacaktı telli duvaklı. Yargıç olacaktın. Sırtında yeşil cübbe, elinde hâkim tokmağı. Hayalimi gerçekleştirecek, Pamuk-kale travertenlerine götürecektin gözbebeği kardeşini. Jantları kırmızı, selesi turuncu katlanabilir dağ bisikleti de alacaktın değil mi, karındaşının bir tane-cik ablası?

Hüzünlenince puding yapardın. Doğum günümde muzlu yaş pasta. Hafta sonlarında peynirli pişi... Hastalanınca nane limon kaynatır, terleyince havlu yerleştirdin sırtıma. Yalnızca bir tane kardeşim var derdin. Benim de sadece bir tane ablam vardı. Okulun yazılı sınavlarına çalıştırır en yüksek notun efendisi olmamı sağlardın. Fizik, matematik, kimya... Sayende düşmanken dost oldular Demir kuluna.

Yağmuruma şemsiye açardın. Toplardın her bir parçamı, kırık vazo parçaları gibi dağıldığımda. Sularım durulduğunda da yanımdaydın, sel olup taşıdığımda da. İlk aşk, kederi ısmarlamışken hücrelerime çekip çıkarmıştın fırtınanın koynundan cesurca.

Birkaç vakittir sesim geri dönüyor sana seslen-

diğim vadilerden. Gittikçe akşama gömülüyor varlığına dair beslediğim umutlar. İyiden iyiye açılıp saçılıyor karanlığın kara aynası. Kuşlar göçmekten vazgeçti, ağaçlar yoruldu yeşermekten. Sürekli gözlerimin içine girip oturan gölgenle boğuşuyor kalbimin gözeleri.

İki sene evvelini sarıp duruyor kafamın içindeki gramofon. Boynumun köküne vuran acı dalgalar gözbebeklerimden okyanusun köpürmesine sebep olmuştu. Adım adım örmeye çalıştığı hayata gözlerini ilk açtığı gündü ablamın. Papatyalı Parkı'ndan papatya toplamıştım okul çıkışında. Epey geciken ablamı heyecanla beklerken iki polis memuru çalmıştı kapımızı.

Onların her bir cümlesi kılıçtan geçirdi körpe bedenimi. Ucu bucağı kayıp bir boşluk açıldı sinemde. Bütün evreni doldurdum da sığdıramadım içerisine. Keskin bir kasaturanın üzerinde yürümeye başladım. Ben de bittim kasatura sırtının bittiği yerde.

Büyük bir yangın çıkmış Hukuk Fakültesinin yerleşkesinde. Uzun uğraşlar sonucu saatler sonra söndürebilmişler alev yığını. Kaçamamışsın. Cansız bedenini çıkarmışlar ateş topunun arasından. En acısı da tanınmaz durumdaymış vücudun. Ne kadar uğraşsak ta izin vermediler cesedini görmemize. Ah ablam! Gençcecik yaşta acılar içinde mi olacaktı dünyayı terk edişin. En zor ölüm şekli yaranarak olsa gerek.

Annem felç geçirdi olaydan hemen sonra. O gün bu gündür bitki gibi yataкта... Babam çöldeki Meccun. Ağzını bıçak açmadı lanet olası hadiseden sonra. Benim ise dört bir yanım yanık karası... Soğuktan donuyorum abla.

Gökyüzü yağmur getiriyor sen gittin gideli kir-piklerimize. Güneşin kulağı sağır, dili lal, ağır ağır yükselen sesimiz. Kaç defa dört direkli tahta köprü-nün altında açtım gözlerimi seher vaktine. Anılar dimağımda kasırğa, ilk günkü gibi canlı dimdik ayakta. Silüetinde durulanıp duruyor anılarım, bir-rinden ötekine.

Yaşadığın sürece dişlerinle başın dertteydi. Do-ğuştan çene yapısındaki eğrilik nedeniyle birçok kez çene ve diş cerrahisinde operasyon geçirmiştin. Bugün YKS sonuçları açıklandı. İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesini kazandım. Bir buket çiçek bir de sınav sonuç belgemi alıp geldim sana.

Üşümüş yanlarını saracak bir ablası olmalı her insanın. Sen soldun ya ablam, ben kış ayazındayım şimdi.

Hayatın İçinden Kısa Kısa

Ebubekir KAYA

Fikirsiz Soykırım

Fikirsiz soykırım zihinde başlar. Kabullenişle güçlenir ve muhataplarının davranışlarındaki değişimle zirveye çıkar. Bugün dünya üzerinde canı sağ olduğu halde fikri, inancı, yaşam biçimi, tepkileri soykırıma uğramış milletler bana göre daha mazlum ve daha acınasıdır. Atalarının dininden, yaşam biçiminden, kültürel değerlerinden ve aile kavramından uzaklaşmış veya uzaklaştırılmış milletler yaşam dinamizmi üzerine can çekişir. Düşmanına benzeyen kişi, milletin en büyük düşmanıdır.

Farkındalık

Farkında olmak zor bir meseledir. Bazen bilmeyiş acayip bir lütuftur insanoğlu için. Ne yapacaksın ülkenin geleceği elden gitmiş, dünya cehenneme doğru sürüklenmiş, çocuklar man-kurtlaşmış, dönen oyunlar, yapılanlar, edilenler, peşkeş çekilenler... Bilmeyiver. Okuma. Zaten bir kıymeti yok. Sonunda şu çok özel cümlenin durduğu yere geliyor insan: Akıllı olup dünyanın kah-rını çekeceğine...

Kıymet Bilmek

Türkiye Fuat Sezgin gibi bir ekolü tanımayıp medyanın popüler adamlarını bilim vitrinin ön safına koydu. Mevzu bir şahsı yermek değilse de canhıraş kendini yok eden bir toplumun gidişatına "Durun ey kalabalıklar bu cadde çıkmaz sokak!" demenin akıntıya karşı kürek çekme sevdasıdır.

Etraflıca Düşünelim

ÖSYM yıllar öncesinden, bilgiden ziyade değerlendirmeye, analiz, aktarma ve lateral düşünme becerisi yüksek olan öğrencilerin daha çok ön plana çıkacağını ima etmişti ama ya biz ya da öğrencilerimiz bunu kavramakta diretti. Kitap okumayan, okuduğunu anlamayan bilgisini hayata aktarmayan artık matematik sorusu da çözemeyecek. Cuma Suresi'nin 5. Ayetinde Tevrat'ın öğretilerine zıt davrananlarla ilgili sabit bir değerlendirme yapılmış oraya bir atıf yapalım. Yok, materyalist bakmak dersiniz PISA direktörlerinin ülkemizin eğitim sistemi hakkındaki görüşleri dikkate değer.

Ve kavrasan dünyanın hikmetini; yağmurların

bazen çiçekleri yıprattığını, rüzgârın hep meltem tadında değil de bazen dallarımızı kırması gerektiğini anladın ve şairin dediği gibi bazı yaraların kapanmayacağını da, çünkü amaçlar araç oldu. Hedefler şaşı ve nizam bozuldu. Hâsılı dünyanın çivisi çıktı. Umutlu baktığımız noktalar da var elbet ama şu an dünyaya bir karanlık hâkim ve bu insanoğlunun doymak bilmeyen nefsinin gölgesi. Her şey düzeltilir. Hastalıklar, ekonomik buhranlar, kötüyü giden ilişkiler hatta uykusuzluklar bile... Bunların hepsine dair umudum var da. İnsanın mayası bozulmuş diyorlar ya...

İyileşmek

Sevdiğimiz insanlara karşı yüklerimizle bu güne kadar gelip artık yeter diyebilme cesaretini göstermek, zamanın getirdiği bir olgunluk. Evet, hırçınım, bencilim, sigara içiyorum ve hatta çayı şekersiz sevmiyorum demek istiyor insan. Bu kursurlarla beni sevmeye devam et, oynamaktan yorulduğum demek geliyorsa insanın içinden ve buna rağmen muhatabını kaybetme korkusunu da taşıyorsa yüreğinde insan, oluyor demektir.

Her Şeye Bir Değer

Zamanın getirdiği ve beşerin karışmadığı her şey kabul... Şer olana, sır olana, yar olana evet... Dünyanın yükü omuzlarıma binsin, teklif var ya peşin olarak demişim ki: Olur. Kaderden gelsin ne gelirse cümle kederi üstüne eklesin. Yedi düveli, hakkımda idam fermanı yayı, dabbetü'l arzı hepsini sineye çekip beklemişim sıratın ucunda. Ben insanı ölümden eceli korur demişim gerisi hikâyeye.

Yüksek Duyarlılık Üzerine

Ayfer YILDIZ

Herkesin sayısız özellikleri vardır. Ben ve benim gibi yarım akıllı yaftası yiyenlerin özelliği de "yüksek seviyede duyarlılık" olsa gerek. Yüksek seviyede duyarlılığın beraberinde getirdiği bir de bonus var: İyi gözlem yapabilme yeteneği. Elimde değil, kendimi bildim bileli gözlem yapmadan yaşayamıyorum. Bu durum bazen iyi sonuçlar doğurabildiği gibi bazen de kötü sonuçlara sürükleyebiliyor benim gibi olanları.

Sosyal hayatımızda birçok şey net bir şekilde görünür, görünmeyenlerini de içimizde saklanmak zorunda kalırız. Akılsal güdü ile kendini oldukça aşağıya çekerek muhatabının gizli veya açık egosunun okşanmasına izin verir insan. Fazla detaya lüzum yok. Gözlem ve yüksek seviyede duyarlılıkla çok net şekilde gördüğüm önemli tespitlerimi görmek istemeyenlerin ve göremeyenlerin nazarına getirmek isterim.

İnanç, inanmak, iman noktasında; gerçekten inanan insanların ne yapacaklarının, ne yapamayacaklarının - son yıllarda bütünsel ve olumlu bir veriye rastlamamış olmama rağmen - kendimce tespitleridir.

İnanan insan, kelimelerini ve ses tonunu kontrol ederek konuşur. Belagatte buna üslup diyoruz. İnanan insan; açık aramaz, küçük hataları görmezden gelir. Buna iyi insan olmanın erdem ilkesi diyebiliriz. İnanan insan; yerinde teşekkür eder, yerinde özür diler, tebrik ve takdir etmeyi bilir. Anbean idare sanatı güdüsünü dengede tutar. Bu da insanlığın iyi hasleti olsa gerek. İnanan insan; fiziksel kusurlarda, kılık - kıyafet gibi konularda açık aramaz. Böyle evrensel meziyete kim itiraz edebilir. İnanan insan; kimseyi düşman olarak görmez ve öfkesine de kimseyi ortak etmez.

Ne mutlu ona. İnanan insan, kendini işine adanmış çalışanları manipüle ederek onların ekmeğiyle oynamaz. İnanan insan; yetenek ve başarı karşısında gereksiz bahaneleri kullanarak düşmanlık beslemez. İnanan insan; duygudaşlık içindedir ve kendisine yapılmasını istemediği şeyi başkalarına asla yapmaz. İnanan insan, nezâket karşısında

nankörlük içeren kaba davranışlarıyla yansıtma eyleminde de bulunmaz. İnanan insan, teatral rolünü ortama oynamaz. İnanan insan; gerçek vicdan ile çıkar üzerine kurulan sözde merhametin ayrımını iyi yapar. İnanan insan, paylaşmaya odaklıdır ve fedakârdır.

Bilerek ayırım yapmaz. İnanan insan; kargaşa meraklılarını beslemek adına, kimseye zararı olmayan insanları dışlamaz, mağduru ekarte etmek için ameliyat masasına yatırmaz, mağduriyet yaşatmaz. En önemlisi de kim veya ne olursa olsun savunmasız canlılara şiddet uygulamaz. İnsandan bitki ve hayvanlara kadar tüm canlıları düşünür inanan insan.

İnanmayan insanlar, açık göz olduğunu zanneden, her şeyi kendine yontan ve kendi çıkarları için her şeyi mübah gören; kendi dışındaki insanları bön ve ebleh sanan kişilerdir. İşte bu, herkesin gözünden kaçabilir ama gözlem gücü iyi, duyarlılığı yüksek insanların gözünden asla kaçmaz. Hakikatte bön ve ebleh kimdir? Takdir sizin...

Kırmızı Elbiseli Kadın

Sadiye Esmâ KARABULUT

Saat beşte uyanmıştım. Hava çok soğuktu. Otogarda otobüsü bekliyordum. Otobüsler peronlara hızla geliyor, eski yolcular iniyor ve tekrar yenisi geliyordu. Otobüsten yeni inen çocuklar uykulu gözlerle etrafa bakınıyordu. Kırmızı elbisesi ve terliğiyle önümden yaşlı bir kadın geçti. Dolgun burnu, çenesi ve alnıyla orantılıydı. Esmer tenine düşen saçları özensizce bağlanmıştı. Elinde yalnızca küçük çantası vardı. Perona yeni gelen otobüse doğru sakince yürüdü. Aynı otobüse binecektik. Arkaya doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Yolculuk uzun sürmemesine karşın sıkılıyordum. Molalarda gördüm sadece kırmızı elbiseli kadını. Tek başına iniyor, yine aynı sakin tavrını takınarak yerine geçiyordu.

Cam kenarından ayırmıştım biletimi. Yol boyunca uzanan ağaçlar, derme çatma evler; yolculara eşlik ediyordu. Hızla geçtiğimiz kasabaların önündeki yaşam bir şekilde sürüyordu. Bob Ross tablolarından fırlamış ağaçlar sanki fırça darbesiyle oraya dikilmişti. Hiç sıkılmıyorlar mıydı asırlardır orada durmaktan? Orman olmak mıydı onları tutan yoksa ayıran?

Sıra sıra işlenmiş çitler pek de önemsiz görünen bu bahçelere anlam yüklüyordu. Direkler tüm kışı geçirmiş sonbaharda eziyet çekiyordu. Traktör yetişiyordu bir yerlere. Bisikletli çocuk bir şeyler yüklüyordu sepetine. Otobüs hızlanmıştı. Yakalayamıyordum bazı şeyleri. Otobüs camına soluk, silik ve ruhsuz nesnelere yansıyor. İnsan suretleri sağa sola çarparak gidiyordu. Düşleri ve düşüşleri de. Kamyonun yanına dökülmüş portakallar ve köpek görünüyordu. Onlar neden ordalar? Uzağa bu kadar yakındılar.

İnegöl'de yolcular indi. Varmamıza az kalmıştı. Heyecanlıydım. Aşağı indim. Eşyalarımı aldım hızlıca. Ve kaçır gibi uzaklaştım. Adımlarımı atarken aniden ağırlaştım. Unutmuştum arkama dönüp bakmayı. Hiçbir zaman bilemeyecektim kırmızı elbiseli kadının hayatını.

Kendimi Bulduğum Bir Yaz Tatili

Nurullah KILINÇ

İnsan düşünen bir varlıktır. İnsan beyni düşünmeden duramaz. Düşünen insan daima hayatın anlamını ve bu hayattaki yerini aramaktadır. Hayatın anlamını ve hayattaki yerini bulma istediğinden dolayı felsefe ve diğer bilimler doğmuştur. Jaspers tarafından söylendiği kabul edilen "Felsefe yolda olmaktır." sözü çok tutulan geçerli bir sözdür. Bu sözün özü, cevaplardan çok soruların önemli olduğu ve aslında sonuca ulaşmak için gidilen yolun yani arayışın daha önemli olduğu vurgusudur. Bir adım daha ileri gidersek "Felsefe yolun kendisidir." diyebiliriz. İnsan başlangıç ile son arasındadır. İnsan kendiyle başlayıp yine kendiyle bitirdiği hayat yolculuğunda; kendi olmak, kendi kalmak, kendi ölmek için ne yapabilir? Felsefe ve bilim tarihçisi, İhsan Fazlıoğlu, "Kendini Aramak" kitabında özellikle vahşi kapitalist dünyada; insanın duygu, düşünmeden hareketle nasıl kendi olabileceği ve kendi kalabileceğini anlatır. Ayrıca Hakan Mengüç, "Hiçbir Karşılaşma Tesadüf Değildir" kitabında özellikle Mevlana'nın mesnevilerinden hareketle bizlere tevafukları göstermeye, anlatmaya çalışır.

Mademki insan düşünen bir varlıktır ve insan beyni düşünmeden duramıyor. O halde insan tatilinde bile mesleği ve merakı doğrultusunda düşünür ve günlerini yeni şeyler arayarak geçirir. Biz coğrafyacılar da arazi çok önemlidir. Zira coğrafyacı gittiği yoldan geri dönmez ki farklı yerleri keşfedebilsin. O yüzden bende de yazları bir yandan tatil yaparken diğer yandan da yeni arazileri inceleme ve keşfetme tutku haline gelmiştir.

Türkiye coğrafyasını özellikle Akdeniz ve Torosları mümkün olduğu kadar görmeye incelemeye gayret ederim. Dağlarında, bayırlarında çocukluğumu, sahillerinde ise gençliğimi bulurum. Hatay, Adana, Kahramanmaraş, Mersin, Antalya ve Muğla illerinin mümkün olduğu kadar her yerini ayrıntılarıyla görmeye ve incelemeye gayret ederim. Yörüklerdeki samimiyeti, bir tas yayık ayranının ferahlatıcı etkisini, bir kaşık koyun yoğurdunun tadını, bu ürünlerin doğallığını ve bu ürünlerin ortaya çıkması için verilen emekleri bilirim. Dahası muhteşem kayalıkları, kızılçamları, meşelikle-

ri, gözeleri, pınarları, kıl keçileri, arı kovanları, kıl çadırları, yük hayvanları, sürüsünün peşinde çobanları ve sayfiye evleri gezdikçe; bunları gördükçe Anadolu insanını bulurum, hayatımın anlamına anlamlar katar, hayattaki yerimi daha sağlam konumlandırırım. Memleketimin değerini daha da iyi anlar ve vatanımı daha çok severim.

Yanan ormanları, yol kenarındaki çöpleri de görünce hem üzülür hem de sinirlenirim. Orta Torosların dağ yollarında yeterince gezmiş olmalıyım ki, hayatımın önemli sürprizlerinden biriyle karşılaştım. Kir köy tabelası üzerinde 'NURULLAH' yazıyordu. En sonunda 2000 m rakımda kendimi buldum. Demek ki benim bu arazilerde gezmemin bir sebebi varmış. Her ne kadar maddi olarak kendimi bulmuş olsam da manevi olarak aramaya, yani yolda olmaya devam. Ne diyordu kitap: "Her yolculuk insanın kendi içine doğru yaptığı yolculuktur."

Yirmi Yıl Sonraki Kendime

Eylül HAZAN

Sevgili Kendim,

Böyle klişe bir giriş yapmayı hiç istemedim aslında. Ama şu anda sana bir mektup yazmak zorundayım ve bu ifadeyi kullanmam gerekiyor. Biliyor musun, sana tüm içtenliğimle iltifat ederek, canım kendim diyerek, başlamayı çok istedim. Fakat yapamam. Bunu sen de biliyorsun ki birbirimizi sevmiyoruz. Ara sıra buzlar erise de çoğu zaman nefretle besliyoruz kalplerimizi. Sen benden son derece nefret ediyorsun ben de senden. Buna sebep olacak ne yaşadık bilemiyorum. Ama düşünüyorum da bu zamana kadar seni en çok yaralayan şey vedalar... Vedalar zor geliyor yüreğine. Ben de istedim kendinden çok sevdiğin insanlardan ayrılmamanı. (Gerçi sen herkesi kendinden çok seversin, o yüzden herkesten ve her şeyden çok sevdiğin insanlar demek daha doğru olur.) Ben de istedim ayrılmamanı güzel dostlarından. Ah ne çok istedim bana veda etmemeni... Fakat geri gelmezsin de artık. Sen gelsen ben kaçardım. Çünkü biz küsüz kendim. Evet, yıllardan beri küsüz, unuttun mu? Şimdi sen 35 yaşındasın, ben 15. Fakat hâlâ küçük çocuklar gibi kavga ediyoruz. Yalnız bizim o küçük çocuklardan bir farkımız var: Onlar en ufak bir sebeple bile barışırken biz dünya tersine dönse barışamıyoruz.

Şimdi benden yirmi yıl kadar uzaktasın. Ne yapıyorsun, neredesin, nasılsın bilmiyorum. Bilmediğim tek şey hâlâ küs olduğumuz. Yirmi yıl sonra aynaya baktığında nasıl görüyorsun beni? Ben söyleyeyim: yorgun, tükenmiş ve bıkmış. Doğru düşünüyorsun, senden bıktım. Tıpkı senin benden bıktığın gibi... Seni sevmiyorum. Tıpkı senin beni ömrün boyunca sevmediğin gibi... Sahi neden varsın sen? Ben neden bir ömür boyu seni görmek zorundayım? Seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum. İnan ki doğumun kadar ölümün de hiçbir şey hissettirmeyecek bana. O kadar hiçbir şeysin ki bende anlatmaya kelimeler yetmez. Bir de bakmışsın artık anlatmak bile gerekmez... Ancak her şeye rağmen seni merak etmiyor da değilim. Şunu bilmeni isterim ki maalesef sen bensin, ben de sen! Seninle ilgili binlerce soru bir kuş tüyü misali beynimi gıdıklıyor. Ne tuhaf! Hiç bu kadar ağır bir kuş tüyüne rastlamamıştım... Telefona kaydedilmiş bir resim gibisin. Yaklaştıkça bulanıklaşıyorsun. Bir kitabın kapağı kadar yanıltıcı, bir denizin dalgası gibi yırtıcısın. Göklerdeki bulut gibisin. Bembeyaz ama aslında saydamısın. Otuz beş yaşında yolu yarılamiş bir yazar, öğretmen, belki de hiçbir şeysin. Sen güvenilirsin, biliyorum. Ama güvenemezsin. Her şeyi içine atarsın, yıllarca da

attığın gibi. Kim bilir, belki beni de attın bir köşeye. Üzerime attığın daha binlerce şeyin altında ezilip kaldım belki de. Şimdi bu satırları okurken düşünüyorsundur sanırım, insan sevmediği hatta nefret ettiği birine neden mektup yazar diye. İnan ki ben de aynı şeyi sorguluyorum. Bu sadece edebiyat hocamın verdiği bir ödev... Yani mecburen yazıyorum. Yoksa sana mektup yazmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim... Beni biliyorsun. Ben insan sevmiyorum. Kalabalığa, gürültüye, insanlara asla katlanamam. Nasıl sevebilirim ki onları? Ben en başta kendimi, yani seni sevmiyorum. Kendini sevmeyen insan başkalarını hiç sevmez, biliyorum. Ancak ne sende ne de diğer insanlarda sevecek bir özellik bulamıyorum. Saysan bir elin parmağını geçmeyecek kadar sevdiğim vardır. Zaten onlar ayakta tutuyorlar beni. Gerisi ise sen de dâhil koskoca bir boşluk hatta yokluk...

Neyse, çok uzattım. Umarım bu yirmi yıl içerisinde sürekli yıkılan hayallerinden vakit bulup yeni hayaller kurabilmişsindir. Benim hâlâ bir hedefim yok ama sen belki de ulaştıysındır istediğin yerlere. Her ne kadar küs olsak da senden ümitliyim. Bu sana söylediğim tek güzel söz olabilir. Hemen şımarma! Şunu bil ki bu sözlerim sana olan nefretimde hiçbir değişiklik teşkil etmiyor... Bu yazdıklarım tam olarak bir mektuba benzedi mi bilemiyorum. Daha önce hiç birine mektup yazmamıştım. Üstelik yazacağım ilk kişi de sen olunca çok zor geldi bana. Daha çok içimi dökmüş gibi oldum farkındayım ama ne yapsaydım? Kırk yılda bir mektup yazıyorum, bari sana anlatayım içimdekileri dedim. Hoş, her zamanki gibi döktüğüm her şeyi tekrardan içine atacaksın biliyorum ama ben yine de yazmadan edemedim. Şu anda yazdığım her şeyin yavaş yavaş üzerime yığılmaya başladığını hissediyorum. Haklısın, bu kadar yük bence de yeterli. Daha hiçbir şeyim yokmuş gibi yalancı tebessümler konduracağım yüzüme. Gözlerim şakacıktan görecektüm bütün güzellikleri. Çiçekleri, böcekleri... Kalbim şakacıktan sevmeye devam edecek seni. Aklın kalmasın bende. Ben, yine aynı senim. Basmakalıp ifadelerle başladığım bu mektubuma yine aynı şekilde son veriyorum. Sevgili kendim; nasılsın diye soranlara o meşhur yalanını söylemeyi, iyiyim demeyi, sakın ihmal etme. Yüreğimin katıyen ihtimal vermemesine karşın kendine iyi bak...

Sığınmacı Arzuhal

geceye usulca sokulan karanlık gibi
düğümlüyorsun göğüs kafesimde alnının kıvrımlarını

açık unutulmuş bir pencerede salınan tül,
çıplak tepelerin omzuna atılmış şal perçemin

rüzgarı kucaklayıp yarının kollarına atıyorsun
dizimin dibinde can çekişiyor bir çift güvercin

nefesinde çavlanlar köpüklenmiş
salt kelimelerin üstünü örtmüyor sesindeki haziran
böyle bilmezdim ikindi yağmurlarını
mahmuzlanan atlar böyle kalkmazdı şaha

mengene eziği ise bu yenilgi eğer
uzaklığın kesiği ise sızılı yangı
nerelerde konaklasın acısını
susuz yaz, ıslak ırmak
yarasını içine gömen
ve gömdükçe heybetlenen dağlar

buralarda sabahlar hep geç kalır umudun altın sarısına
yaprağı çiğnenen erkenci bir menekşedir uykular
lütfen söyle
dolama yorgunlukla şimdi ben nereye sığınayım

İlker GÜLBAHAR

